វគ្គ XIV

ខននីលុស ហ្វូដហ៍

ហេរី រ៉ុន និង ហឺម៉ាយអូនី ដឹងយូរមកហើយថា ហាហ្គ្រីដ មានទំនោរចិត្តស្រឡាញ់យ៉ាងខ្លាំងទៅលើសត្វចម្លែកធំៗ។ ក្នុងកំលុងពេលឆ្នាំដំបូងនៅសាលាហុកវ៉ាត គាត់បានព្យាយាមចិញ្ចឹមសត្វនាគមួយក្បាលនៅក្នុងកូនផ្ទះឈើរបស់គាត់ ហើយត្រូវចំនាយពេលយ៉ាងយូរទំរាំតែគាត់ដាច់ចិត្តបំភ្លេចសត្វឆ្កែយក្សក្បាលបី ដែលគាត់បានដាក់ឈ្មោះថា ផ្លាហ្វី។ ហើយប្រសិនជា ហាហ្គ្រីដ កាលពីនៅក្មេងវិញ ឲ្យតែឮថាមានសត្វចម្លែកមួយក្បាលពួនសំងំនៅកន្លែងណាមួយក្នុងប្រាសាទ ហេរីច្បាស់ក្នុងចិត្តណាស់ថា គាត់ប្រាកដជាតាមមើលសត្វនោះឲ្យខាងតែបាន មិនថានៅឆ្ងាយប៉ុណ្ណាឡើយ។ គាត់ប្រហែលជាគិតថា វាគឺជារឿងបោរមុខមួយដែលសត្វចម្លែកនោះត្រូវឃុំឃាំងអស់រយៈពេលយូរយ៉ាងនេះ ហើយគិតទៀតថា វាសមនឹងទទួលបាននូវឱកាសដើម្បីពត់ពែនជើងជាច្រើនរបស់វា។ ហេរីត្រឹមតែអាចស្រមើស្រមៃដល់ហាហ្គ្រីដកាលនៅអាយុដប់បីឆ្នាំ កំពុងព្យាយាមស៊កបញ្ចូលខ្សែចង និងប្រឡោកទៅលើឆ្អែក្បាលបីនោះ។ ប៉ុន្តែវាក៏ដឹងច្បាស់ដែរថា ហាហ្គ្រីដមិនដែលមានចេតនាសម្លាប់នរណាម្នាក់ឡើយ។

ហេរីបានបន់ស្រន់ហាសិបភាគរយថា វាមិនបានដឹងអំពីរបៀបប្រើប្រាស់សៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់ រីតដល ទេ។ ម្តងហើយម្តងទៀតដែល រ៉ុន និង ហឺម៉ាយអូនី បង្ខំវាឲ្យនិយាយសាឡើងវិញនូវអ្វីដែលវាបានឃើញ រហូតទាល់តែវាធុញទ្រាន់លែងចង់ប្រាប់ពួកគេ និងធុញទ្រាន់នឹងការបរិយាយសាចុះសាឡើងនូវសន្ទនាដែលកើតមានឡើងបន្តបន្ទាប់មក។

- រីតដលប្រហែលជាចាប់មនុស្សខុសហើយ- ហឺម៉ាយអូនីនិយាយ។ - ប្រហែលជាបិសាចផ្សេងទេដែលបានវាយប្រហារមនុស្សទាំងអស់នោះ...

- តើឯងគិតថាកន្លែងនេះផ្ទុកបិសាចបានប៉ុន្មានក្បាលទៅ?- រ៉ុនសួរទាំងធុញទ្រាន់។

- ពួកយើងបានដឹងរួចមកហើយថា ហាហ្គ្រីដ ត្រូវគេបណ្តេញចេញ- ហេរីនិយាយយ៉ាងកំសត់។ - ហើយការវាយប្រហារប្រាកដជាត្រូវបានបញ្ឈប់ បន្ទាប់ពីហាហ្គ្រីដត្រូវគេដេញចេញពីសាលា។ បើមិនដូច្នោះទេ រីតដលក៏មិនទទួលបានរង្វាន់ដែរ។

រ៉ុនព្យាយាមរកនឹកមើលហេតុផលផ្សេងពីនោះ។

- ស្តាប់មើលទៅ រីតដល *ពិត*ជាដូចពៀរស៊ីមែនទែន...និយាយអញ្ចឹង តើនរណាសុំឲ្យគេបកអាក្រាតពីហាហ្គ្រីដទៅហ្ន៎?

- ប៉ុន្តែបិសាចនោះបានសំលាប់មនុស្សម្នាក់ណ៎ា រ៉ុន- ហឺម៉ាយអូនីស្រដី។

- ហើយ រីតដល នឹងត្រូវត្រលប់ទៅមជ្ឈមណ្ឌលកុមារកំព្រាពួកលោកិយវិញប្រសិនបើពួកគេបិទសាលាហុកវ៉ាតចោល- ហេរីពោល។ - ខ្ញុំមិនបន្ទោសគាត់ដែលចង់នៅទីនេះទេ...

រ៉ុនខាំមាត់បន្តិច រួចនិយាយទាំងស្ទាក់ស្ទើរៈ

- តើឯងនៅ ផ្លូវរាត្រី បានជួបហាហ្គ្រីដមែនទេ ហេរី?

- គាត់ពេលនោះកំពុងតែទិញថ្នាំបណ្ដេញខ្យងស៊ីសាច់- ហេរីនិយាយយ៉ាងលឿន។

ពួកគេទាំងបីនាក់ស្ងាត់មាត់ជ្រៀប។ មួយសន្ទុះក្រោយមក ហឺម៉ាយអូនីបានបន្លឺឡើងនូវសំណួរដែលចាក់ស្រេះបំផុតដោយសំឡេងស្ទាក់ស្ទើរៈ

- តើឯងគិតថាពួកយើងគួរតែទៅ*សាកសួរ*ហាហ្គ្រីដពីរឿងទាំងអស់នេះទេ?

- ផ្ញើទៅច្បាស់ជាសមណាស់ហើយ- រ៉ុននិយាយ។ - សួស្ដី! ហាហ្គ្រីដ ប្រាប់ពួកយើងមកមើល ថាតើថ្មីៗនេះលោកមានបានលែងអ្វីមួយឡប់ៗដុះរោមពេញចូលក្នុងសាលាទេ?

ដល់ចុងក្រោយ ពួកគេក៏សម្រេចចិត្តថានឹងមិននិយាយអ្វីទៅកាន់ហាហ្គ្រីដទេ លុះត្រាណាតែមានការវាយប្រហារមួយទៀតកើតឡើង ហើយខណៈពេលដែលពេលវេលាចេះតែកន្លងទៅច្រើនថ្ងៃ ដោយលែងឮសំឡេងខ្សឹបខ្សៀវគ្មានរូបគ្មានរាងនោះ ពួកគេក៏ចាប់ផ្ដើមមានសង្ឃឹមថា ពួកគេមិនចាំបាច់ត្រូវនិយាយពីមូលហេតុដែលគាត់ត្រូវគេបណ្ដេញចេញពីសាលានោះឡើយ។ ជិតបួនខែទៅហើយ ដែលចាស់ស៊ីន និងនីកស្ទើរតែកក្បាលត្រូវរងអាគមបង្កក ហើយសឹងតែអ្នករាល់គ្នាហាក់ដូចជាគិតថា អ្នកវាយប្រហារនោះ ទោះជានរណាក៏ដោយ ប្រហែលជាចូលនិវត្តន៍ឈប់ធ្វើសកម្មភាពហើយ។ ក្រោយៗមកទៀត ភីវក៏ធុញទ្រាន់នឹងច្រៀងចម្រៀង "ឱ! ផោតធ័រ អាកំហូច"។ នៅថ្ងៃមួយ អើនី មេកស៍មីលេន បានសុំហេរីយ៉ាងគួរសម ឲ្យជួយហុចធុងដាក់ផ្សិតពុលលោតផ្លោតៗក្នុងម៉ោងរៀនមុខវិជ្ជាភូតគាមសាស្ត្រ ហើយនៅខែមីនាដើម ម៉ាន់ឌ្រេក ជាច្រើនប្រារព្ធពិធីជប់លៀងដ៏ថ្លង់សឹងបែកក្រដាសត្រចៀកក្នុងផ្ទះកញ្ចក់ទីបី។ រឿងនេះធ្វើឲ្យសាស្ត្រាចារ្យ សប្រ៉ោត សប្បាយចិត្តយ៉ាងខ្លាំង។

- ពេលដែលពួកវាចាប់ផ្ដើមព្យាយាមដើរចូលផើងគ្នាវាទៅវិញទៅមក ពេលនោះយើងនឹងដឹងថាពួកវាពេញវ័យហើយ- គាត់ប្រាប់ហេរី។ - បន្ទាប់មក ពួកយើងនឹងអាចព្យាបាលពួកមនុស្សគួរឲ្យកំសត់ទាំងនោះនៅគិលានដ្ឋានបានហើយ។

*

សិស្សឆ្នាំទីពីរមានរឿងថ្មីដែលត្រូវគិតក្នុងកំឡុងពេលថ្ងៃឈប់សម្រាកបុណ្យប៉ាក។ ដល់ពេលត្រូវជ្រើសរើសមុខវិជ្ជាសម្រាប់ឆ្នាំទីបីហើយ គឺជាបញ្ហាដែលយ៉ាងហោចណាស់ ហឺម៉ាយអូនី យកចិត្តទុកដាក់យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់បំផុត។

- វាអាចកំណត់អនាគតយើងទាំងមូលបាន- នាងប្រាប់ហេរី និងរ៉ុន ខណៈពេលដែលពួកគេពិនិត្យមើលបញ្ជីមុខវិជ្ជាថ្មីៗព្រមទាំងគូសចំណាំក្បែរមុខវិជ្ជាដែលគេជ្រើសរើស។

- ខ្ញុំចង់តែបោះបង់មុខវិជ្ជាឱសថចោលទេ- ហេរីស្រដី។

- ពួកយើងធ្វើមិនបានទេ- រ៉ុនបដិសេធយ៉ាងស្រងេះស្រងោច។ - ពួកយើងត្រូវតែរៀនមុខវិជ្ជាចាស់ៗទាំងអស់ បើមិនអញ្ចឹងទេ ខ្ញុំទាត់មុខវិជ្ជា ការការពារប្រឆាំងនឹងមន្តអាគមងងឹត ចោលតាំងពីយូរបាត់ទៅហើយ។

- ប៉ុន្តែមុខវិជ្ជានេះសំខាន់ណាស់ណា!- ហឺម៉ាយអូនីបន្លឺឡើង ទាំងផ្ទាក់ផ្អើល។

- បើឲ្យឡុក់ហាតបង្រៀន មិនបាច់ក៏បានដែរ- រ៉ុនពោល។ - ខ្ញុំគ្មានរៀនបានអ្វី ក្រៅពីចេះលែងសត្វម្រេញគង្វាលនោះទេ។

នេវីល ឡុងបត់ថម ទទួលបានសំបុត្រជាច្រើនពីគ្រប់វេទគូទាំងអស់នៅក្នុងគ្រួសាររបស់វា។ ពួកគេសុទ្ធតែផ្ដល់យោបល់អញ្ចេះអញ្ចុះទៅលើមុខវិជ្ជាដែលវាគួរជ្រើសរើស។ ដោយច្របូកច្របល់ និងព្រួយបារម្ភ វាក៏អង្គុយអានមុខវិជ្ជាក្នុងបញ្ជីនោះម្ដងមួយៗដោយលានអណ្ដាតចេញក្រៅ រួចសួរសិស្សឯទៀតថា តើពួកគេគិតថាមុខវិជ្ជានព្វន្តស្ដាប់មើលទៅពិបាកជាងមុខវិជ្ជាសិក្សាអក្សរបុរាណរឺក៏យ៉ាងណា។ ឌីន ថូម៉ាស ដែលកើតពីពួកលោកិយដូចហេរីដែរ ទាល់តម្រិះមិនដឹងជាធ្វើយ៉ាងណាក៏បិទភ្នែក រួចចាក់ចង្អឹះ

វេទមន្តទៅលើក្រដាសបញ្ជី បើចាក់ត្រូវមុខវិជ្ជាណា ជ្រើសរើសមុខវិជ្ជាហ្នឹង។ ហឺម៉ាយអូនីវិញគ្មានស្តាប់យោបល់នរណាគេទេ ក៏ជ្រើសរើស ទាំងអស់តែម្តង។

ហេរីញញឹមទាំងក្រៀមក្រំដាក់ខ្លួនឯង កាលណាគិតដល់អ្វីដែលលោកមាវើរណុន និងអ្នកមីងពីទូនៀនឹងនិយាយប្រសិនបើវាសាកពិគ្រោះអាជីពដែលវាចង់ជ្រើសរើសក្នុង ពិភពវេទមន្ត ជាមួយនឹងពួកគេនោះ។ មិនមែនថាវាមិនទទួលបានការណែនាំពីនរណាម្នាក់នោះទេៈ ពឿរស៊ី វីស្លី បើកដៃចំហជានិច្ចក្នុងការចែករំលែកបទពិសោធផ្ទាល់ខ្លួនរបស់វា។

- វាស្រេចទៅលើថាតើឯងចង់*ទៅ*ណា ហេរី- វាបរិយាយប្រាប់។ - ប៉ុណ្ណឹងមិនចាត់ទុកថាឆាប់ពេកទេក្នុងការគិតគូរពីអនាគត ដូច្នេះហើយខ្ញុំសូមផ្តល់យោបល់ឯងឲ្យជ្រើសរើសមុខវិជ្ជា ទស្សន៍ទាយ ចុះ។ អ្នកផងគេតែងតែថាមុខវិជ្ជា ការសិក្សាពីពួកលោកិយ គឺជាជម្រើសទន់ខ្សោយ ប៉ុន្តែបើតាមទស្សនៈខ្ញុំផ្ទាល់ ខ្ញុំបែរជាគិតថា វេទគួគួរតែមានការយល់ដឹងស៊ីជម្រៅអំពីសហគមគ្មានវេទមន្ត ជាពិសេសប្រសិនបើគិតចង់ធ្វើការដោយមានទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធជាមួយនឹងពួកគេ...មើលប៉ារបស់ខ្ញុំទៅ គាត់ត្រូវទាក់ទងជាមួយនឹងពួកលោកិយតែរហូតហ្នឹង។ បងប្រុសខ្ញុំ ឆាលី ជាប្រភេទមនុស្សរស់នៅក្រៅផ្ទះ ដូច្នេះគាត់ក៏ជ្រើសយកមុខវិជ្ជា តំហែរក្សាសត្វវេទមន្ត តែម្តង។ រើសតាមទេពកោសល្យឯងណ៎ា ហេរី។

ប៉ុន្តែរឿងតែម្យ៉ាងគត់ដែលហេរីមានអារម្មណ៍ថាពូកែគឺការលេង ឃ្វីដឌីច្ឆ។ ចុងបញ្ចប់ វាក៏ជ្រើសរើសមុខវិជ្ជាថ្មីៗតាមរ៉ុនទាំងអស់ ដោយគិតថាទោះជាវាខួរក្បាលបង្កងចំពោះមុខវិជ្ជាទាំងនេះក៏ដោយ យ៉ាងហោចណាស់ក៏វាមានមិត្តភក្តិរួសរាយម្នាក់ជួយឃឹតជួយយោងដែរ។

*

ការប្រកួតកីឡា ឃ្វីដឌីច្ឆ បន្ទាប់របស់ក្រុមហ្គ្រីហ្វិនដ័រគឺត្រូវប្រកួតនឹងក្រុម ហាហ្វ័លផហ្វ។ ដំបងកំពុងតែទទូចស្ទើរឲ្យមានការហាត់សមជាក្រុមរៀងរាល់យប់ក្រោយពីញ៉ាំអាហារពេលល្ងាចហើយ អញ្ចឹងហេរីគ្មានពេលគិតអ្វីផ្សេងទៀតក្រៅពីឃ្វីដឌីច្ឆ និងកិច្ចការផ្ទះនោះឡើយ។ ទោះជាយ៉ាងណា ការហ្វឹកហាត់លើកនេះរាងគ្រាន់បើជាមុន ហោចណាស់ក៏មិនសូវប្រឡាក់ប្រឡូសភក់ជ្រាំដែរ ហើយនៅល្ងាចមុនពេលការប្រកួតថ្ងៃសៅរ៍ វាយកអំបោសឡើងទៅទុកនៅសយនដ្ឋានរបស់វា ក្នុងចិត្តមានអារម្មណ៍ថាឱកាសដណ្តើមបានពានរង្វាន់ឃ្វីដឌីច្ឆមិនដែលបានល្អប្រពៃដូចពេលនេះទេ។

ប៉ុន្តែអារម្មណ៍រីករាយរបស់វានៅមិនបានយូរទេ។ នៅចុងជណ្តើរទៅកាន់សយនដ្ឋាន វាបានជួប នេវីល ឡង់បត់ថម ដែលកំពុងតែមានទឹកមុខភ័យស្លន់ស្លោរ។

- ហេរី...ខ្ញុំមិនដឹងថានរណាជាអ្នកធ្វើទេ។ ខ្ញុំទើបតែរកឃើញ...

នេវីលរុញទ្វារបើកឡើង ភ្នែកសម្លឹងមើលហេរីទាំងភិតភ័យ។

អីវ៉ែអីវ៉ាន់នៅក្នុងវ៉ាលិសរបស់ ហេរី ស្ថិតនៅរាយប៉ាយគ្រប់ទីកន្លែង។ អាវខ្លករបស់វាដាច់រហែកនៅលើកម្រាលឥដ្ឋ។ កម្រាលពូកត្រូវបានទាញចេញពីគ្រែបង្គោលបួនរបស់វា ហើយថតទូត្រូវបានទាញចេញពីទូជិតគ្រែរបស់វា ចំនែកឯរបស់របរក្នុងថតនោះពង្រាយរញ៉េរញ៉ៃពេញលើពូក។

ហេរីដើរទៅជិតគ្រែ ទាំងច្រហមាត់ធ្លុង ជើងជាន់លើទំព័រពីរបីសន្លឹកដែលដាច់ចេញពីសៀវភៅ *ការធ្វើដំណើរជាមួយព្រៃត*។

ខណៈពេលដែលវា និងនេវីលនាំគ្នាទាញភួយដាក់លើគ្រែវិញ រ៉ុន ឌីន និងស៊ីម្មុសក៏ចូលមកដល់។ ឌីនស្រែកជេរខ្លាំងៗតែម្តង។

- តើមានអ្វីកើតឡើង ហេរី?

- មិនដឹងដែរ- ហេរីតប។ ប៉ុន្តែរ៉ុនកំពុងតែពិនិត្យមើលអាវរ៉ូបរបស់ហេរីឯនោះទេ។ ហោប៉ៅទាំងអស់សុទ្ធតែលៀនចេញមកក្រៅ។

- មានគេកំពុងតែរកមើលអ្វីម្យ៉ាងហើយ- រ៉ុននិយាយ។ - តើមានបាត់អ្វីទេ?

ហេរីចាប់ផ្ដើមលើករបស់របរវា គ្រវែងចូលទៅក្នុងវ៉ាលិសវិញ។ ទាល់តែដល់ពេលដែលវាបោះសៀវភៅឡុកហាតចុងក្រោយចូលទៅក្នុងវ៉ាលិស ទើបនឹកឃើញថាបាត់អ្វី។

- សៀវភៅកំណត់ហេតុរបស់រីតដលបាត់ហើយ- វានិយាយខ្សាវៗប្រាប់រ៉ុន។

- *ថាម៉េច?*

ហេរីញោចក្បាលជាសញ្ញាសំដៅទៅទ្វារសយនដ្ឋាន ហើយរ៉ុនក៏តាមវាចេញក្រៅ។ ពួកគេប្រញាប់ប្រញាល់ចុះទៅសាលរួមហ្គ្រីហ្វីនដ័រ ដែលនៅសល់តែសិស្សប្រហែលពាក់កណ្ដាល រួចក៏ទៅអង្គុយជិតហឺម៉ាយអូនី ដែលកំពុងតែអង្គុយម្នាក់ឯងអានសៀវភៅមានចំណងជើងថា *រៀនអក្សរបុរាណងាយៗ*។

ហឺម៉ាយអូនីភ្ញាក់ផ្អើលជាខ្លាំងពេលបានឮដំណឹងនេះ។

- ប៉ុន្តែ...មានតែសិស្សហ្គ្រីហ្វីនដ័រទេដែលអាចចូលទៅលួចបាន...អ្នកក្រៅគេមិនដឹងពាក្យសម្ងាត់របស់ពួកយើងទេ...

- ប្រាកដហើយ- ហេរីយល់ស្រប។

*

ពួកគេភ្ញាក់ឡើងថ្ងៃស្អែក ផ្ទៃមេឃភ្លឺស្រឡះ ខ្យល់រំភើយៗបក់ផាត់ស្រស់ស្រាយកាយា។

- អាកាសធាតុថ្ងៃនេះល្អបំផុតក្នុងការប្រកួតកីឡាឃ្វីដឌីច្ឆ!- ដំបងឧទានឡើងយ៉ាងរំភើបនៅតុហ្គ្រីហ្វីនដ័រ ព្រមទាំងដាក់ពងទាបែកច្របល់ចូលគ្នាលើចានសមាជិកក្រុមម្នាក់ៗ។ - ហេរី ធ្វើចិត្តឲ្យរីករាយឡើង ឯងត្រូវទទួលទានអាហារពេលព្រឹកពិសេសៗ!

ហេរីរវល់តែសម្លឹងមើលតុហ្គ្រីហ្វីនដ័រដែលអង្គុយពេញដោយសិស្ស ក្នុងចិត្តសង្ស័យថា ម្ចាស់ថ្មីរបស់កំណត់ហេតុរីតដលមិនដឹងជានៅចំពីមុខវារឺក៏អត់។ ហឺម៉ាយអូនីចេះតែជម្រុញវាឲ្យរាយការណ៍ពីអំពើចោរកម្មនេះ ប៉ុន្តែហេរីមិនចូលចិត្តគំនិតនេះទេ។ ប្រសិនបើវាទៅរាយការណ៍មែន ច្បាស់ជាត្រូវរៀបរាប់ប្រាប់សាស្ត្រាចារ្យទាំងអស់អំពីកំណត់ហេតុនោះ ហើយតើនឹងមានមនុស្សប៉ុន្មាននាក់ទៅ ដែលដឹងពីមូលហេតុ ដែលហាហ្គ្រីដត្រូវបានបណ្ដេញចេញពីសាលា? វាមិនចង់ក្លាយជាអ្នកដែលត្រូវសើរើរឿងទាំងអស់នេះឡើងវិញម្ដងទៀតទេ។

ខណៈពេលដែលវាចាកចេញពីសាលធំជាមួយរ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនី ដើម្បីទៅប្រមែប្រមូលរបស់របរឃ្វីដឌីច្ឆរបស់វា សេចក្ដីព្រួយបារម្ភមួយទៀតបានចូលមកក្នុងបញ្ជីព្រួយបារម្ភ ដែលចេះតែកើនឡើងរបស់វា។ វាទើបតែឈានជើងជាន់លើជណ្ដើរថ្មើមថ្មស្រាប់តែវាឮសំឡេងនោះម្ដងទៀតៈ

- *សម្លាប់លើកនេះ...ឲ្យខ្ញុំចិញ្ច្រាំ...ហែក...*

វាស្រែកយ៉ាងខ្លាំង ធ្វើឲ្យរ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនីភ្ញាក់លោតចេញពីវា។

- សំឡេងនោះទៀតហើយ!- ហេរីបន្លឺឡើង ព្រមទាំងងាកមើលទៅក្រោយ។ - ខ្ញុំទើបតែឮសំឡេងនោះអំបាញ់មិញនេះឯង...ពួកឯងឮទេ?

រ៉ុនគ្រវីក្បាល ភ្នែកបើកធំៗបិនពងមាន់។ ប៉ុន្តែហឺម៉ាយអូនីបែរជាយកក្បាលទះថ្ងាស។

- ហេរី...ខ្ញុំគិតថាខ្ញុំយល់ហើយ! ខ្ញុំត្រូវទៅបណ្ណាល័យសិន!

ថារួចនាងក៏រត់ប្រុយឡើងតាមជណ្តើរទៅបាត់។

- តើនាងយល់*អ្វី?*- ហេរីស្រដីទាំងច្របូកច្របល់ក្នុងចិត្ត ភ្នែកនៅតែសម្លឹងមើលជុំវិញ ក្រែងដឹងថាតើប្រភពសំឡេងនោះចេញមកពីណា។

- ដឹងច្រើនជាងខ្ញុំទៀត- រ៉ុននិយាយ ព្រមទាំងគ្រវីក្បាល។

- ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជានាងត្រូវទៅបណ្ណាល័យ?

- ពីព្រោះថាហឺម៉ាយអូនីតែងតែធ្វើអញ្ចឹងឯង- រ៉ុនតប ដោយញាក់ស្មា។ - ពេលឆ្ងល់ ទៅបណ្ណាល័យ។

ហេរីឈរទាំងស្ទាក់ស្ទើរ ត្រចៀកចាំស្តាប់សំឡេងនោះម្តងទៀត ប៉ុន្តែឥឡូវមនុស្សម្នាចាប់ផ្តើមចេញពីសាលធំនៅខាងក្រោយវា ជជែកគ្នាខ្លាំងៗ និងធ្វើដំណើរចេញតាមទ្វារមុខទៅវាលប្រកួតកីឡាឃ្វីដឌីច្ច។

- ល្មមដល់ពេលទៅហើយ- រ៉ុននិយាយ។ - ជិតដល់ម៉ោងដប់មួយហើយ...ការប្រកួតជិតចាប់ផ្តើមហើយ។

ហេរីរត់ឡើងទៅអគារហ្គ្រីហ្វីនដ័រ រួចយកអំបោស នីមប៊ូស ២០០០ របស់វា ហើយចូលរួមក្នុងហ្វូងមនុស្សដែលកំពុងតែពពាក់ពពូននៅលើទីលាន ប៉ុន្តែអារម្មណ៍របស់វាគឺនៅក្នុងប្រាសាទឯនោះទេ ក្នុងចិត្តខ្វាយខ្វល់ពីសំឡេងគ្មានរាងវៅមួយនោះ ហើយពេលដែលវាពាក់រ៉ូបពណ៌ក្រហមឆ្អៅក្នុងបន្ទប់ផ្លាស់ប្តូរសម្លៀកបំពាក់រួច វាក៏បានធូរស្រាលឡើងវិញ ព្រោះថាមនុស្សទាំងអស់នៅក្រៅទស្សនាការប្រកួតទាំងអស់គ្នា។

ក្រុមកីឡាករនីមួយៗដើរចេញទៅទីលានប្រកួត ដោយទទួលបាននូវសំឡេងទះដៃហ៊ោកញ្ជ្រៀវអបអរ។ អូលីវើ វូដ (ដំបង) ឡើងជិះអំបោសហោះកំដៅសាច់ជុំប៉ុន្មានជុំ ក្រឡឹងបង្គោលទី ចំនែកឯអ្នកស្រី ហ៊ុច្ឆ ចាប់ផ្តើមព្រលែងបាល់។ ក្រុមហាហ្វ័លផហ្វ ដែលលេងក្នុងឯកសណ្ឋានពណ៌លឿងខ្ចី កំពុងតែឈរប្រជុំពិភាក្សាគ្នាពីយុទ្ធសាស្ត្រចុងក្រោយ។

ហេរីទើបតែឡើងជិះអំបោសរបស់វា ស្រាប់តែសាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលដើរបណ្តើរ រត់បណ្តើរមកលើទីលាន ក្នុងដៃមានកាន់ឧគ្ឃោសនសព្ទពណ៌ស្វាយដ៏ធំសម្បើមមួយ។

ហេរីធ្លាក់បេះដូងក្ឋុកដូចជាថ្មមួយដុំអញ្ចឹង។

- ការប្រកួតនេះត្រូវបានរំសាយហើយ- សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលប្រកាសតាមឧគ្ឃោសនសព្ទទៅកាន់ទស្សនិកជនក្នុងពហុកីឡាដ្ឋានទាំងមូល។ សំឡេងស្រែកអ៊ូអរបានបន្លឺឡើង។ អូលីវើ វូដ ចុះមកលើដី ហើយរត់សំដៅមករកសាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលទាំងទឹកមុខជ្រួលច្របល់ ដល់ថ្នាក់ភ្លេចចុះពីលើអំបោស។

- ប៉ុន្តែសាស្ត្រាចារ្យ!- វាស្រែក។ - យើងត្រូវតែប្រកួត...ពានរង្វាន់...*ហ្គ្រីហ្វីនដ័រ...*

សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលមិនរវល់នឹងវាឡើយ។ គាត់បែរមកបន្តស្រែកតាមឧគ្ឃោសនសព្ទ៖

- សិស្សានុសិស្សទាំងឡាយត្រូវត្រលប់ទៅកាន់សាលរួមក្រុមនីមួយៗ រង់ចាំស្តាប់ដំណឹងបន្តទៀតពីមេក្រុមខ្លួន។ សូមចាកចេញជាប្រញាប់!

បន្ទាប់មកគាត់ដាក់ឧគ្ឃោសនសព្ទចុះ ហើយហៅហេរីឲ្យមកជួបគាត់។

- ផោតធ័រ ខ្ញុំចង់ឲ្យឯងមកជាមួយខ្ញុំ...

ហេរីឆ្ងល់ក្នុងចិត្តជាខ្លាំងថា តើគាត់អាចសង្ស័យវាបានយ៉ាងម៉េចទៀតលើកនេះ។ វាឃើញរ៉ុនផ្តាច់ខ្លួនចេញពីហ្វូងមនុស្សដែលកំពុងតែរអ៊ូរទាំ រួចរត់មករកពួកគេ ខណៈពេលដែលពួកគេដើរសំដៅចេញទៅប្រាសាទ។ ដោយក្តីភ្ញាក់ផ្អើលរបស់ហេរី សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលឥតជំទាស់ឡើយ។

- មែនហើយ ឯងក៏ប្រហែលជាគួរតែមកដែរ វីស្លី។

សិស្សមួយចំនួនដែលដើរជុំវិញពួកគេ ខ្លះកំពុងតែត្អូញត្អែរដោយសារតែការប្រកួតត្រូវបញ្ឈប់ ខ្លះទៀតបង្ហាញទឹកមុខព្រួយបារម្ភ។ ហេរី និងរ៉ុនដើរតាមសាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលត្រលប់ចូលសាលា ឡើងជណ្តើរថ្មើមថ្ម។ ប៉ុន្តែលើកនេះពួកគេមិនទៅការិយាល័យគ្រូណាម្នាក់ទេ។

- នេះប្រហែលជាភ្ញាក់ផ្អើលបន្តិចហើយ- សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលបន្លឺឡើងដោយសំឡេងថ្នមៗគួរឲ្យភ្ញាក់ផ្អើលខណៈពេលដែលពួកគេដើរទៅជិតគិលានដ្ឋាន។ - មានការវាយប្រហារម្តងទៀតហើយ ... គឺការវាយប្រហារ*ទ្វេដង*ម្តងទៀត។

គ្រឿងក្នុងហេរីហាក់ដូចជាត្រូវរមួលចូលគ្នា។ សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលរុញទ្វារបើកឡើង ហើយវា និងរ៉ុនក៏ចូលទៅក្នុង។

អ្នកស្រីផុមហ្វ្រីកំពុងតែអោនមើលក្មេងស្រីឆ្នាំទីប្រាំម្នាក់ ដែលមានសក់វែងអង្កាញ់។ ហេរីចំនាំបានថា នាងជាសិស្សក្រុមរ៉ាវិនក្លាហ្វ ដែលពួកគេច្រឡំសួររកទិសដៅទៅសាលរួមរបស់ក្រុមស្លីធើរីន។ ហើយនៅគ្រែជាប់នាងគឺ...

- *ហឺម៉ាយអូនី!*- រ៉ុនបន្លឺឡើងគ្រលរតិចៗ។

ហឺម៉ាយអូនីសណ្តូកខ្លួននៅទីនោះឡើងរឹងឆ្អឹត រីឯភ្នែកទាំងពីររបស់នាក់បើកក្រឡង់គ្មានវិញ្ញាណអ្វីទាល់តែសោះ។

- ពួកគេត្រូវបានរកឃើញនៅជិតបណ្ណាល័យ- សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលពន្យល់។ - ខ្ញុំមិនគិតថាពួកឯងទាំងពីរនាក់អាចពន្យល់ថាមានរឿងអ្វីកើតឡើងទេ មែនទេ? របស់នេះស្ថិតនៅលើកម្រាលឥដ្ឋជិតពួកគេ...

គាត់កំពុងតែកាន់បង្ហាញកញ្ចក់រាងមូលតូចមួយ។

- ខ្ញុំនឹងនាំពួកឯងត្រលប់ទៅអគារហ្គ្រីហ្វីនដ័រវិញ- សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលស្រដីដោយសំឡេងធ្ងន់ៗ។ - ខ្ញុំក៏ត្រូវការទៅទីនោះដើម្បីប្រកាសប្រាប់ពួកសិស្សផងដែរ។

*

- សិស្សទាំងអស់នឹងត្រលប់ទៅសាលរួមតាមក្រុមខ្លួននីមួយៗនៅម៉ោងប្រាំមួយល្ងាច។ គ្មានសិស្សណាម្នាក់អាចចាកចេញពីសយនដ្ឋានក្រោយពីម៉ោងនោះឡើយ។ គ្មានសិស្សណាម្នាក់អាចប្រើប្រាស់បន្ទប់ទឹកដោយគ្មានគ្រូទៅជាមួយទេ។ រាល់ការហ្វឹកហាត់ និងការប្រកួតកីឡាឃ្វីដឌីច្ឆទាំងអស់នឹងត្រូវផ្អាកមួយរយៈ។ ហើយក៏នឹងគ្មានសកម្មភាពពេលល្ងាចទៀតដែរ។

សិស្ស ហ្គ្រីហ្វីនដ័រ ទាំងអស់ ដែលអង្គុយកកកុញក្នុងសាលរួម ស្តាប់សាស្ត្រាចារ្យ ម៉ាកហ្គូណាហ្គាលដោយស្ងាត់មាត់ជ្រាប។ គាត់មូរក្រដាសស្បែកចៀម ដែលគាត់ទើបនឹងអានទុក ហើយបន្លឺឡើងដោយសំឡេងហាក់ចង់ឈ្លក់បន្តិចអត់បន្តិចៈ

- មិនបាច់និយាយក៏ដឹងថា ខ្ញុំកម្រនឹងទទួលសំពាធធ្ងន់ធ្ងរដូចលើកនេះណាស់។ បើប្រមើលមើលទៅ សាលានេះនឹងត្រូវបិទជាមិនខាន លុះត្រាតែជនដៃដល់នៅពីក្រោយការវាយប្រហារទាំងអស់នេះត្រូវចាប់ខ្លួនបាន។ ខ្ញុំសូមជំរុញឲ្យអ្នក ដែលដឹងព័ត៌មានអ្វីអំពីឧក្រិដ្ឋជនទាំងនេះ សូមមេត្តាចេញមក។

គាត់ឡើងទាំងទើសទែងចេញពីចន្លោះប្រហោងរូបភាព ហើយក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រចាប់ផ្តើមជជែកគ្នាភ្លាម។

- ឥឡូវអ្នកដែលត្រូវរងការវាយប្រហារមានសិស្សហ្គ្រីហ្វីនដ័រពីរនាក់ បើមិនគិតខ្មោចហ្គ្រីហ្វីនដ័រថែមមួយទៀត ហើយសិស្សរ៉ាវិនក្លាហ្វម្នាក់ ព្រមទាំងសិស្សហាហ្វ៊លផហ្វម្នាក់ទៀត។- មិត្តភក្តិបងប្អូនភ្លោះវីស្លីឈ្មោះ លី ចចដាន់ បូរបាច់ប្រាប់ ដោយរាប់ម្រាមដៃ។ - តើពួកគ្រូៗមានកត់សំគាល់ឃើញទេថា សិស្សស្លីធើរីនទាំងអស់សុទ្ធតែមានសុវត្ថិភាព? *ទាយាទ*ស្លីធើរីន ... *បិសាច*ស្លីធើរីន ...

ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនដេញពួកស្លីតឺរីនចេញឲ្យអស់ទៅ?- វាស្រែកគ្រហឹម ព្រមទាំងទទួលបាននូវការងក់ក្បាល និងទះដៃយល់ស្របពីមនុស្សមួយចំនួន។

ពៀរស៊ី វីស្លីកំពុងតែអង្គុយលើកៅអីពីក្រោយ លី ប៉ុន្តែនេះជាលើកទីមួយហើយ ដែលវាមិនខ្វល់ខ្វាយនឹងចង់ប្រកាសប្រាប់ពីទស្សនៈរបស់វាឲ្យអ្នកដទៃបានដឹងបានឮ។ វាមានទឹកមុខស្លេកស្លាំង ធ្វើក្បាលងឺងើ។

- ពៀរស៊ីស្រឡាំងកាំងហើយ- ចចប្រាប់ហេរីស្ងាត់ៗ។ - សិស្សស្រីរ៉ាវិនក្លាហ្វម្នាក់នោះ ... គឺម្នាក់ឈ្មោះ ពេនេឡុបក្លៀរវ៉ធើរ...នាងគឺជាប្រធានសិស្ស។ វាប្រហែលជាមិនគិតថា បិសាចនោះហ៊ានដល់ថ្នាក់វាយប្រហារ*ប្រធានសិស្ស*នោះឡើយ។

ប៉ុន្តែហេរីស្តាប់បានតែពាក់កណ្តាលទេ។ វាហាក់ដូចជាមិនអាចឈប់គិតពីរូបភាពហឺម៉ាយអូនី ដែលដេកស្តូកស្តឹងលើគ្រែគិលានដ្ឋានដូចចម្លាក់ថ្ម បានទាល់តែសោះ។ ហើយប្រសិនបើគេចាប់មិនបានឧក្រិដ្ឋជនក្នុងពេលឆាប់ៗនេះទេ វាច្បាស់ជាត្រលប់ទៅរស់នៅជីវភាពចាស់ ជាមួយនឹងគ្រួសារឌើស្លីទៀតហើយ។ ថម រីតដល បានបកអាក្រាតពីហាហ្គ្រីដ ក៏ដោយសារតែគេត្រូវប្រឈមមុខនឹងការត្រឡប់ទៅ មជ្ឈមណ្ឌលកុមារកំព្រាពួកលោកិយវិញ ប្រសិនបើសាលាត្រូវបិទ។ ឥឡូវ ហេរីដឹងហើយថាពេលនោះគេមានអារម្មណ៍យ៉ាងណា។

- តើពួកយើងគួរធ្វើយ៉ាងម៉េចទៅ?- រ៉ុនសួរខ្សាវៗដាក់ត្រចៀកហេរី។ - តើឯងគិតថាពួកគេសង្ស័យហាហ្គ្រីដទេ?

- ពួកយើងត្រូវតែទៅនិយាយជាមួយគាត់- ហេរីពោល លើកនេះសម្រេចចិត្តដាច់ស្រេចហើយ។ - ខ្ញុំមិនជឿថាជាគាត់ទេលើកនេះ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់ធ្លាប់ព្រលែងបិសាចនោះកាលពីលើកមុន គាត់ច្បាស់ជាដឹងពីរបៀបចូលទៅក្នុងបន្ទប់សម្ងាត់ហើយ។ យើងគួរតែចាប់ផ្តើមពីត្រឹមនេះទៅ។

- ប៉ុន្តែអ្នកស្រី ម៉ាកហ្គូណាហ្គាល និយាយថាពួកយើងត្រូវតែនៅក្នុងអគាររបស់ពួកយើង លើកលែងតែនៅក្នុងថ្នាក់រៀន...

- ខ្ញុំគិតថា- ហេរីនិយាយខ្សឹបៗ - ដល់ពេលដែលត្រូវយកអាវខ្លុកចាស់របស់ប៉ាខ្ញុំចេញមកប្រើការទៀតហើយ។

*

ហេរីទទួលបានកេរមត៌កតែមួយគត់ពីឪពុករបស់វា៖ គឺអាវខ្លុកបំបាំងកាយពណ៌ប្រាក់ដ៏វែងមួយ។ វាគឺជាឱកាសរបស់ពួកគេតែមួយគត់ ដើម្បីលួចចេញពីសាលាទៅជួបហាហ្គ្រីដ ដោយមិនឲ្យនរណាគេដឹង។ ពួកគេចូលគេងនៅម៉ោងធម្មតាដូចសព្វដង ហើយរង់ចាំរហូតទាល់តែនេវីល ឌីន និងស៊ីម្មុសឈប់ពិភាក្សាវែកញែកពីរឿងបន្ទប់សម្ងាត់ ហើយដេកលក់អស់ ទើបក្រោកឡើង ស្លៀកពាក់សាថ្មី ព្រមទាំងយកអាវខ្លុកបំបាំងកាយគ្របពីលើខ្លួនពួកគេ។

ការធ្វើដំណើរតាមផ្លូវរបៀងក្នុងប្រាសាទងងឹត និងគ្មានមនុស្សម្នាក់សោះ មិនមែនជារឿងសប្បាយនោះទេ។ ហេរី ដែលធ្លាប់តែដើរលេងជុំវិញប្រាសាទនាពេលយប់កាលពីមុនជាច្រើនដងមកហើយ មិនដែលប្រទះឃើញថា មានមនុស្សកកកុញច្រើនយ៉ាងនេះទេ។ សាស្ត្រាចារ្យ ប្រធានសិស្ស និងខ្មោចដើរល្បាតទៅមកតាមផ្លូវរបៀងជាគូៗ ពិនិត្យមើលក្រែងមានសកម្មភាពមិនធម្មតាកើតឡើង។ អាវខ្លុកបំបាំងកាយរបស់ពួកគេមិនចេះបិទបាំងសំឡេងរបស់ពួកគេទេ ហើយស្ថានការណ៍រិះតែនឹងរឹកររពេលដែលរ៉ុនជំពប់ជើង នៅចម្ងាយតែប៉ុន្មានម៉ែតពីកន្លែងដែលស្នេពឈរយាមកាមតែប៉ុណ្ណោះ។ សំណាងល្អ ស្នេពស្រាប់តែកណ្តាស់សឹងតែចំពេលដែលរ៉ុនស្រែកឈឺដែរ។ ពួកគេធូរទ្រូងខ្សាកពេលដែលដើរទៅដល់ទ្វារមុខ ធ្វើពីដើមសែន ហើយក៏រុញទ្វារបើកឡើងតិចៗ។

រាត្រីនោះមានផ្ទៃមេឃភ្លឺស្រឡះ ពោរពេញដោយដួងតារា។ ពួកគេប្រញាប់ប្រញាល់ដើរសំដៅទៅកាន់បង្អួចមានពន្លឺនៃផ្ទះរបស់ហាហ្គ្រីដ ហើយទាល់តែពួកគេទៅដល់ចំពីមុខទ្វារមុខផ្ទះគាត់តែម្តង ទើបទាញអាវខ្លុកចេញ។

ពួកគេគោះទ្វាររួចមិនបានប៉ុន្មានវិនាទីផង ហាហ្គ្រីដក៏ទាញទ្វារបើកខ្ទាំង។ ពួកគេទាំងបីឈរទល់មុខគ្នា ចំនែកឯហាហ្គ្រីដកំពុងតែតម្រង់ស្នាដាក់ពួកគេ ព្រមទាំងមានឆ្កែប្រមាញ់ ឈ្មោះអាចង្កូម កំពុងតែព្រុសឮៗនៅពីក្រោយគាត់។

- អូ!- គាត់បន្លឺឡើង ព្រមទាំងទម្លាក់អាវុធគាត់ចុះ ហើយសម្លក់ពួកគេ។ - ហើយចុះពួកឯងទាំងពីរនាក់ធ្វើអ្វីនៅទីនេះ?

- ហើយយកអានោះមកធ្វើអ្វី?- ហេរីសួរ ដោយចង្អុលដៃទៅកាន់ស្នានោះ ខណៈពេលដែលពួកគេឈានជើងចូលទៅក្នុង។

- អត់អី...គ្មានអីទេ- ហាហ្គ្រីដនិយាយរហ៊ឹមៗ។ - ខ្ញុំស្មានតែជា...គ្មានបញ្ហាទេ...អង្គុយចុះមក...ចាំខ្ញុំទៅឆុងតែឲ្យ...

គាត់ហាក់ដូចជាមិនដឹងថាខ្លួនកំពុងតែធ្វើអ្វីនោះទេ។ គាត់ធ្វើឲ្យកំពប់ទឹកចេញពីកំសៀវ សឹងតែធ្វើឲ្យភ្លើងរលត់ ហើយបន្ទាប់មកទៀតធ្វើឲ្យបែកប៉ាន់តែ ដោយសារតែគាត់កាន់ណែនពេក។

- លោកមិនអីទេឬ ហាហ្គ្រីដ?- ហេរីស្រដី។ - តើលោកមានបានឮដំណឹងពីហឺម៉ាយអូនីទេ?

- អូ! ខ្ញុំឮតើ- ហាហ្គ្រីដតប រាងបែកសំឡេង។

គាត់ចេះតែមើលតាមបង្អួចរហូត។ គាត់ចាក់ទឹកក្ដៅឲ្យពួកវាពីរកែវធំៗ (គាត់ភ្លេចដាក់តែចូល) ហើយរៀបនឹងដាក់នំតំណាប់ផ្លែឈើមួយបន្ទះលើចាន ស្រាប់តែមានសំឡេងគោះទ្វារខ្លាំងៗបន្លឺឡើង។

ហាហ្គ្រីដធ្វើជ្រុះនំតំណាប់ផ្លែឈើក្អក។ ហេរី និងរ៉ុនមើលមុខគ្នាទៅវិញទៅមកទាំងស្លន់ស្លោរ បន្ទាប់មកក៏យកអាវខ្លកបំបាំងកាយមកគ្របពីលើខ្លួនពួកគេ ហើយដកថយទៅកន្លៀតជញ្ជាំង។ ហាហ្គ្រីដពិនិត្យមើលចាំឲ្យពួកគេលាក់ខ្លួនរួចរាល់ហើយសិន រួចក៏កញ្ចក់យកស្នារបស់គាត់ ព្រមទាំងបើកទ្វារគ្រាំងសាជាថ្មីម្តងទៀត។

- សាយណ្ហសួស្ដី ហាហ្គ្រីដ។

គឺលោកដាំប័លដ័រ។ គាត់ដើរចូលមកក្នុង ទាំងទឹកមុខនឹងធឹង ហើយមានបុរសម្នាក់ទៀតរូបរាងចម្លែកខ្លាំងខុសពីធម្មតាដើរចូលតាមពីក្រោយ។

ជនចម្លែកនោះជាបុរសកន្ធាត់ កន្ទើម្នាក់ដែលមានសក់ស្កូវរួញ ទឹកមុខពោរពេញដោយភាពអន្ទះសា។ គាត់ស្លៀកសម្លៀកបំពាក់លាយលំគ្នា៖ មានតាំងពីអាវកាក់ខ្នាស់ម្ជុលឆ្នូតៗ ក្រវាត់កពណ៌ក្រហមឆ្អៅ និងស្បែកជើងកវែងពណ៌ស្វាយមានចុងស្រួចៗ។ ក្រោមដៃរបស់គាត់មានកាន់មួកមូលពណ៌បៃតងដូចក្រូចឆ្មារ។

- នោះគឺជាថៅកែប៉ាទេតើ!- រ៉ុនស្រែកតិចៗ។ - ខននីលូស ហ្វូដហ្ស៍ រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងវេទមន្ត!

ហេរីដាក់រ៉ុនមួយកែងដៃអស់មួយទំហឹងទំរាំតែឲ្យវាបិទមាត់បាន។

ហាហ្គ្រីដប្រែជាមានទឹកមុខស្លេកស្លាំង និងបែកញើសជោក។ គាត់ទម្លាក់ខ្លួនអង្គុយចុះលើកៅអី ម្ដងសម្លឹងមើលទៅដាំប័លដ័រ ម្ដងសម្លឹងមើលទៅខននីលូស ហ្វូដហ្ស៍។

- រឿងរ៉ាវមិនល្អទេ ហាហ្គ្រីដ- ហ្វូដហ្ស៍និយាយកំបុតៗ។ - រឿងរ៉ាវពិតជាដុនដាបមែនទែនហើយ។ ត្រូវតែមក។ មានការវាយប្រហារបួនដងមកហើយទៅលើអ្នកដែលកើតពីពួកលោកិយ។ បញ្ហាធ្ងន់ធ្ងរណាស់ហើយ។ ក្រសួងត្រូវតែចេញមុខដោះស្រាយ។

- ខ្ញុំមិនដែលទេ- ហាហ្គ្រីដប្រកែក ដោយបង្ហាញទឹកមុខអង្វរករដាក់ ដាំប័លដ័រ - លោកដឹងហើយថាខ្ញុំមិនដែលទេ លោកសាស្ត្រាចារ្យដាំប័លដ័រ លោក...

- ខ្ញុំចង់ឲ្យលោកជ្រាបណ៍ា ខននីលូស ថាខ្ញុំមានទំនុកចិត្តទាំងស្រុងចំពោះហាហ្គ្រីដ- ដាំប័លដ័របន្លឺឡើង ដោយជ្រួញចិញ្ចើមដាក់ហ្វូដហ្ស៍។

- ស្ដាប់ណា អាលប៊ុស- ហ្វូដ្ស៍និយាយទាំងមិនស្រួល។ - ភ័ស្ដុតាងទាំងឡាយសុទ្ធតែសំដៅមកហាហ្វ្រីដទាំងអស់។ ក្រសួងត្រូវតែធ្វើអ្វីម្យ៉ាង...អភិបាលសាលាបានមកទាក់ទងហើយ។

- ក៏ប៉ុន្ដែ ខននីលូស ខ្ញុំសូមប្រាប់លោកចុះថា ទោះជានាំហាហ្វ្រីដទៅបាត់ ក៏មិនអាចជួយអ្វីបានសូម្បីតែបន្ដិច - ដាំប័លដ័រស្រដី។ ភ្នែកពណ៌ខៀវរបស់គាត់ពោរពេញទៅដោយភ្លើងកំហឹង ដែលហែរីមិនដែលឃើញពីមុនមកទេ។

- សម្លឹងមើលបញ្ហានេះពីទស្សនវិស័យខ្ញុំវិញ - ហ្វូដ្ស៍ប្រកែក ព្រមទាំងតំរែតំរង់មួករបស់គាត់ហាក់មិនត្រូវចិត្ត។ - ខ្ញុំទទួលសំពាធច្រើនណាស់ហើយ។ ត្រូវតែឲ្យគេឃើញថាបានធ្វើអ្វីខ្លះ។ ប្រសិនបើមិនមែនជាហាហ្វ្រីដមែននោះ គាត់នឹងត្រឡប់មកវិញ ហើយមិនជាប់ពាក់ព័ន្ធអ្វីទៀតទេ។ ប៉ុន្ដែខ្ញុំត្រូវតែចាប់គាត់ទៅ។ នេះជាបញ្ហា។ ប្រសិនបើមិនបំពេញកាតព្វកិច្ចខ្ញុំទេ...

- ចាប់ខ្ញុំ?- ហាហ្វ្រីដបន្លឺឡើង ខ្លួនកំពុងតែញញីញញ័រ។ - ចាប់ខ្ញុំទៅណា?

- តែមួយរយៈពេលខ្លីប៉ុណ្ណោះ- ហ្វូដ្ស៍និយាយ ដោយមិនហ៊ានមើលឲ្យចំភ្នែកហាហ្វ្រីដឡើយ។ - មិនមែនជាការដាក់ទណ្ឌកម្មទេ ហាហ្វ្រីដ គ្រាន់តែជាការការពារទុកជាមុនប៉ុណ្ណោះ។ ប្រសិនបើចាប់បានអ្នកផ្សេងវិញ លោកនឹងទទួលការអនុញ្ញាតឲ្យចេញមកវិញ ហើយនិងទទួលបាននូវការសុំអភ័យទោសដ៏ពេញលេញ...

- កុំថា អាសកាបាន ឲ្យសោះណា?- ហាហ្វ្រីដនិយាយគ្រលរៗ។

ហ្វូដ្ស៍មិនទាន់បានទាំងឆ្លើយតបវិញផង ស្រាប់តែឮសូរសំឡេងគោះទ្វារម៉ាំងៗ។

ដាំប័លដ័រជាអ្នកទៅបើកទ្វារ។ លើកនេះហែរីត្រូវមួយកែងដៃវិញចាំឆ្អឹងជំនីរះ វាភ្លេចខ្លួន ដង្ហក់ប៊ិះឮដល់គេ។

លោក លូស៊ីស មេលហ្វ័យ បោះជំហានវែងៗចូលមកក្នុងខ្ទមរបស់ហាហ្វ្រីដ ក្នុងសម្លៀកបំពាក់អាវខ្លកធ្វើដំណើរពណ៌ខ្មៅដ៏វែងមួយ រីឯទឹកមុខប្រកបដោយស្នាមញញឹមសោមនស្សដ៏សោះកក្រោះមួយ។ អាចង្កូមចាប់ផ្ដើមគ្រហឹម។

- មកដល់ទីនេះហើយរឺ ហ្វូដ្ស៍- គាត់បន្លឺឡើងដោយយល់ស្រប។ - ល្អ ល្អ...

- តើលោកមកធ្វើអ្វីទីនេះ?- ហាហ្វ្រីដគំហកដាក់ទាំងខឹងសម្បា។ - ចេញពីផ្ទះខ្ញុំភ្លាមទៅ!

- សម្លាញ់អើយ! សូមជឿខ្ញុំចុះ ខ្ញុំគ្មានចិត្តបន្ដិចណាចង់មកជាន់ ... អឺ ... ឯងហៅកន្លែងនេះថាជាផ្ទះដែរ?- លូស៊ីស មេលហ្វ័យ ស្រដី ព្រមទាំងបង្ហាញទឹកមុខមើលងាយមើលថោក ខណៈពេលដែលគាត់ក្រឡេកមើលជុំវិញផ្ទះតូចនោះ។ - ខ្ញុំគ្រាន់តែទាក់ទងមកសាលា ហើយគេប្រាប់ខ្ញុំថានាយកសាលានៅទីនេះតែប៉ុណ្ណឹងទេ។

- ហើយចុះ តើលោកមានការអ្វីជាមួយខ្ញុំទៅ លូស៊ីស?- ដាំប័លដ័រសួរ។ គាត់និយាយយ៉ាងមានសុជីវធម៌ តែភ្លើងកំហឹងនៅតែឆេះឆួលក្នុងកែវភ្នែកពណ៌ខៀវរបស់គាត់ដដែល។

- គឺដំណឹង *អាក្រក់* ដាំប័លដ័រ- លោកមេលហ្វ័យឆ្លើយទាំងខ្ជិល ព្រមទាំងយកក្រដាសស្បែកចៀមមួយដុំវែងចេញមក - ប៉ុន្ដែអភិបាលយល់ថា ល្មមដល់ពេលដែលលោកត្រូវជៀសទៅម្ខាងហើយ។ នេះគឺជា បញ្ជាព្យួរឈ្មោះ ... លោកនឹងឃើញហត្ថលេខាទាំងដប់ពីរលើក្រដាសនេះ។ ខ្ញុំក្រែងតែពួកយើងយល់ថា លោកកំពុងតែថមថយហើយ។ តើមានការវាយប្រហារប៉ុន្មានដងហើយមកទល់ពេលនេះ? ពីរលើកទៀតហើយនារសៀលនេះ មែនទេ? បើរឿងរ៉ាវនៅតែអញ្ចឹងតទៅទៀត ច្បាស់ជាគ្មានសល់មនុស្សកើតពីពួកលោកិយម្នាក់នៅសាលាហុកវ៉ាតនេះទេ ហើយយើងទាំងអស់គ្នាសុទ្ធតែដឹងហើយថា វានឹងធ្វើឲ្យខាតបង់ធ្ងន់ធ្ងរដល់សាលាប៉ុណ្ណា។

- អូ! ឥឡូវ ស្ដាប់ខ្ញុំសិន លូស៊ីស- ហ្វូដ្ស៍ប្រកែក ហាក់ដូចជាភ័ន្ដភាំង - ដាំប័លដ័រត្រូវព្យួរឈ្មោះ...ទេ ទេ...ដល់ដំណាក់កាលនេះ យើងមិនចង់ឲ្យ...

- ការតែងតាំង...រឺក៏ការព្យួរឈ្មោះ...នាយកសាលា គឺជាកិច្ចការរបស់អភិបាលនោះទេ ហ្វូដ្ជ៍- លោកមេលហ្វ័យនិយាយកាត់យ៉ាងរលូន។ - ហើយដោយហេតុតែ ដាំប៊័លដ័រ គ្មានលទ្ធភាពអាចបញ្ឈប់ការវាយប្រហារទាំងអស់នេះបាន...

- ឥឡូវចាំមើលនែ៎ លូស៊ីស ប្រសិនបើសូម្បីតែ *ដាំប៊័លដ័រ* ក៏មិនអាចបញ្ឈប់ការវាយប្រហារទាំងនោះបានផង...- ហ្វូដ្ជ៍ស្រដី ឥឡូវបបូរមាត់ខាងលើរបស់គាត់បែកញើសជោក - ខ្ញុំចង់បានន័យថា តើនរណាធ្វើ*កើត*ទៅ?

- ចាំមើលទៅគង់តែដឹងទេ- លោកមេលហ្វ័យនិយាយ ដោយបញ្ចេញស្នាមញញឹមបង្កប់ដោយពិសពុល។ - ប៉ុន្តែដូចដែលពួកយើងទាំងដប់ពីរនាក់បានបោះឆ្នោតរួចហើយ...

ហាហ្គ្រីដក្រោកឈរឡើងភ្លាម ក្បាលពណ៌ខ្មៅដ៏ស្រមេមស្រមាមរបស់គាត់ឆិតប៉ះនឹងពិតាន។

- ហើយតើមានមនុស្សប៉ុន្មាននាក់ទៅ ដែលលោកត្រូវគំរាមកំហែង និងបង្ខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះ ដើម្បីបង្ខំពួកគេឲ្យយល់ព្រម ប៉ា! មេលហ្វ័យ?- គាត់ស្រែកមួយទំហឹង។

- ពុទ្ធោ! ពុទ្ធោ! លោកដឹងទេ ថ្ងៃណាមួយកំហឹងរបស់លោកច្បាស់ជាក្លាយជាមោហ៍បាំងមុខលោកឲ្យមានបញ្ហាជាមិនខានទេ ហាហ្គ្រីដ- លោកមេលហ្វ័យស៊កសម្តីតបវិញ។ - ខ្ញុំសូមទូន្មានលោកទៅចុះ ថាគួរតែកុំស្រែកដាក់អ្នកយាមនៅអាសកាបានបែបនេះអី។ ពួកគេច្បាស់ជាមិនចូលចិត្តអាកប្បកិរិយាដូច្នេះឡើយ។

- លោកមិនអាចយកដាំប៊័លដ័រចេញបានទេ!- ហាហ្គ្រីដស្រែក ធ្វើឲ្យអាចង្កូមឆ្កែប្រមាញ់ញ័រខ្លួន យំញ៉េកៗលូនចូលទៅក្នុងកន្ត្រករបស់វា។ - បើដកគាត់ចេញ អ្នកដែលកើតពីពួកលោកិយទាំងនោះច្បាស់ជាគ្មានឱកាសរស់ទេ! ច្បាស់ជាមានការសម្លាប់រង្គាលជាមិនខាន!

- កុំឆេវឆាវពេក ហាហ្គ្រីដ- ដាំប៊័លដ័រស្រដីយ៉ាងឈ្លាសវៃ។ គាត់បែរមកមើល លូស៊ីស មេលហ្វ័យ។

- ប្រសិនបើអភិបាលចង់ដកខ្ញុំចេញនោះ លូស៊ីស ខ្ញុំស្ម័គ្រចិត្តនឹងជៀសទៅម្ខាង។

- ប៉ុន្តែ...- ហ្វូដ្ជ៍និយាយតតិបតតុប។

- *ទេ!*- ហាហ្គ្រីដគ្រហឹម។

ដាំប៊័លដ័រមិនដកក្រសែភ្នែកពណ៌ខៀវភ្លឺថ្លារបស់គាត់ ចេញពីភ្នែកពណ៌ប្រផេះគ្មានវិញ្ញាណរបស់លូស៊ីស មេលហ្វ័យឡើយ។

- ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ- ដាំប៊័លដ័រពោល ដោយរៀបចំពាក្យសម្តីមួយៗច្បាស់ៗ ដើម្បីកុំឲ្យពួកគេស្តាប់ភ្លេចពាក្យណាមួយ - លោកគួរដឹងថា ខ្ញុំនឹងចាកចេញពីសាលានេះដោយ*សុទ្ធចិត្ត* លុះត្រាតែកាលណា នៅទីនេះគ្មាននរណាម្នាក់ស្មោះត្រង់នឹងខ្ញុំទៀតតែប៉ុណ្ណោះ។ លោកក៏គួរដឹងដែរថា ជំនួយនឹងតែងតែផ្តល់ឲ្យជានិច្ចនៅសាលាហុកវ៉ាត បានដល់អ្នកដែលដង្ហោយរកវា។

ពេលមួយភ្លែតនោះ ហេរីសឹងតែប្រាកដក្នុងចិត្តហើយថា ភ្នែករបស់ដាំប៊័លដ័របានក្រឡេកមួយឆ្វាច់សំដៅមកកន្លៀតជញ្ជាំង ដែលវា និងរ៉ុនកំពុងតែពួន។

- ពិតជាមានមនោសញ្ចេតនាជ្រៅមែន សូមសរសើរ- មេលហ្វ័យនិយាយ ព្រមទាំងបង្អោនខ្លួនចុះ។ - ពួកយើងទាំងអស់គ្នានឹងចាំមិនភ្លេចទេដល់ ... អឺ ... មធ្យោបាយគ្រប់គ្រងពិសេសមានតែមួយរបស់លោក ហើយសង្ឃឹមថាអ្នកជំនួសរូបលោកនឹងមានសមត្ថភាពអាចទប់ស្កាត់...អ្ហ៎...*ការសម្លាប់រង្គាល*នេះ។

---

[1] ត្រង់នេះ លូស៊ីស មេលហ្វ័យ ចង់ធ្វើត្រាប់តាមសំឡេងរបស់ហាហ្គ្រីដ។

គាត់ដើរទៅបើកទ្វារផ្ទះ ហើយលំឱនកាយរង់ចាំឲ្យដាំប័លដ័រចេញ។ ហ្វូដ្ស៍ ដៃនៅមិនស្មៀមជាមួយនឹងមួករបស់គាត់ រង់ចាំឲ្យហាហ្វ្រីដទៅមុនគាត់ ប៉ុន្តែហាហ្វ្រីដនៅឈរទ្រឹង ដកដង្ហើមវែងៗ ហើយនិយាយយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្នថាៈ

- ប្រសិនបើមាននរណាចង់រក *របស់* អ្វីម្យ៉ាង ពួកគេគ្រាន់តែទៅតាម *ពីងពាង* ទៅ បានហើយ។ ពួកវានឹងនាំផ្លូវអ្នកនោះ! ខ្ញុំនិយាយតែប៉ុណ្ណឹងទេ។

ហ្វូដ្ស៍សម្លក់មើលគាត់ទាំងស្រឡាំងកាំង។

- បានហើយ ខ្ញុំទៅហើយ- ហាហ្វ្រីដស្រដី ព្រមទាំងយកអាវធំធ្វើពីស្បែកសត្វកំពីងដូងមកពាក់។ ប៉ុន្តែពេលដែលគាត់ហៀបនឹងដើរចេញទៅតាមហ្វូដ្ស៍ ស្រាប់តែគាត់បង្អង់ដំណើរម្តងទៀត ហើយស្តីខ្លាំងៗៈ

- ហើយនរណាម្នាក់ត្រូវឲ្យចំណី អាចង្គូម ផងពេលខ្ញុំទៅបាត់។

ទ្វារបិទឮសូរគ្រាំង ហើយរ៉ុនក៏ទាញអាវខ្លួកបំបាំងកាយចេញ។

- ឥឡូវពួកយើងអាសន្នធំហើយ- វានិយាយទាំងស្អកស្អា។ - គ្មានដាំប័លដ័រទៀតទេ។ ពួកគេប្រហែលជាបិទសាលាទៀតផងនាយប់នេះ។ ច្បាស់ជាមានការវាយប្រហារមួយថ្ងៃម្តងហើយ ពេលអត់គាត់នៅ។

អាចង្គូមចាប់ផ្តើមស្រែកលូ ព្រមទាំងខ្វេះខ្វាចលើទ្វារបិទជិតនោះ។